

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף י

רבה ראה את רב המנונא שהוא מאריך בתפילתו. אמר לו רבה: וכי מניחים חיי עולם (= תורה) ועוסקים בחיי שעה (= תפילה שהיא לצורך חיי העולם הזה, כגון רפואה ופרנסה)? ורב המנונא סבר שזמן תפילה לחוד וזמן תורה לחוד.

למדנו במשנה לעיל שאם התחילו אין מפסיקים: הגמרא מבארת מה נחשב להתחלת דין: כשהדיינים מתעטפים בטלית זה נחשב להתחלת דין. ואם הדיינים כבר עסקו קודם בדין אחר (והם כבר עטופים בטליתם), כשיפתחו בעלי הדין לומר את טענותיהם זה נחשב להתחלת דין.

אמר רב אדא בר אהבה: מותר להתפלל בבית המרחץ.

הגמרא מקשה על דין זה, שהרי למדנו בברייתא שיש 3 סוגי חדרים בבית המרחץ: **בחדר החיצוני** כל האנשים נמצאים שם כשהם לבושים (שם היו מסיימים את ההלבשה, ונחים מיגיעת בית המרחץ) ומותר לקרוא שם ק"ש ולהתפלל ולשאול שלום ולהניח תפילין. **בחדר האמצעי** נמצאים האנשים חלקם כשהם ערומים וחלקם כשהם לבושים (שם יוצאים מחדר המרחץ ערומים ולבושים חלוק) ומותר לשאול שם שלום, ואסור לקרוא שם ק"ש ולהתפלל, ואם יש לו כבר תפילין בראשו אינו צריך לחלוץ אבל אסור לו להניח שם תפילין לכתחילה. **בחדר הפנימי** כולם עומדים ערומים (שם מתרחצים ומזיעים) ואסור לשאול שם שלום, וכמובן שאסור לקרוא ק"ש ולהתפלל שם, ואם יש לו תפילין בראשו צריך לחלוץ אותם וכמובן שאסור לו להניחם לכתחילה.

מהברייתא הנ"ל מבואר שאסור להתפלל בבית המרחץ, והרי מרב אדא בר אהבה משמע שמותר להתפלל בכל חדרי המרחץ?

הגמרא מתרצת שרב אדא בר אהבה מתיר להתפלל רק במרחץ חדש שלא רחצו בו מעולם. לעומת זאת בבית הכסא חדש שלא השתמשו בו מעולם הסתפק רב אדא האם מותר להתפלל בו, משום שהוא מאוס גם בהיותו חדש.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

הנותן מתנה לחברו צריך להודיעו כדי שלא יתבייש לקבל, וכן כדי שידע שנתן לו ומתוך כך יהיה אוהבו.

ולכן כשהקב"ה אמר למשה את מתן שכרה של השבת אמר לו: 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל, לך והודיעם'.

מכאן אמר רשב"ג: הנותן פת לתינוק צריך להודיע לאמו שהוא נתן לו. ומה יעשה? יפורר פירורים מהפת על שערות ראשו של התינוק כדי שאמו תשאל אותו מי עשה לו כך, ומתוך כך יאמר לה שפלוני נתן לו פת.

לעולם ישב אדם בעיר חדשה, שמתוך כך עוונותיה מועטים. שהרי סדום נחרבה לאחר 52 שנה משנבנתה, ואילו העיר צוער הסמוכה לסדום היתה באותה העת בת 51 שנה, וניצלה.